

Prot. N. 735/10/L

9 d'octubre

Beat JOAN ENRIC NEWMAN, prevere

Memòria

Del comú de pastors: per un pastor

Col·lecta

Oh Déu,
que vareu atorgar al beat Joan Enric, prevere,
la gràcia de seguir la vostra amable llum
i trobar la pau en la vostra Església;
concediu-nos, per la seva intercessió i el seu exemple,
que passem de les ombres i les imatges
a la plenitud de la vostra veritat.
Per nostre Senyor Jesucrist.

9 d'octubre

Beat JOAN ENRIC NEWMAN, prevere

Memòria

Nascut a Londres el 1801, va ser clergue anglicà i membre de la comunitat docent del Col·legi Oriol de la Universitat d'Oxford durant més de vint anys. El seu estudi a fons de l'Església primitiva el dugué progressivament vers el Catolicisme, i el 1845 va ser acollit en "l'única pleta veritable Redemptor". El 1847 rebé l'ordenació sacerdotal i tot seguit fundà l'Oratori de Sant Felip Neri a Anglaterra. Els seus escrits prolífics sobre diversos temes relacionats amb la fe i l'Església continuen tenint influència. El 1879 el Papa Lleó XIII el creà cardenal. Reconegut per la seva humilitat, la seva incansable atenció a les ànimes i la seva aportació a la vida intel·lectual de l'Església, morí a Birmingham l'onze d'agost de 1890.

Comú de pastors: per un pastor

Ofici de lectura

LECTURA SEGONA

Dels escrits del beat Joan Enric Newman, prevere

(*Apologia pro vita sua*, Capítol cinquè: La meva posició doctrinal des de 1845, Barcelona 1989, pp. 265, 266 i 276)

Com l'arribada a port després d'una travessia per mars braves

Des del moment que vaig ser catòlic, ja no he d'explicar més, com és natural, la història de les meves idees religioses. Amb això no vull dir que el meu esperit ha estat ociós o que he deixat de pensar en qüestions teològiques. Vull dir que en mi no hi ha hagut variacions que hagi de fer constar, ni cap mena d'angoixa interior en aquest sentit. He estat en perfecta pau i satisfacció; mai no he tingut cap dubte. Quan em vaig convertir, no vaig ser conscient que s'efectués en mi cap canvi, ni intel·lectual ni moral. No vaig ser conscient d'adquirir una fe més ferma en les veritats fonamentals de la revelació, o més domini de mi mateix; tampoc no vaig experimentar més fervor. Però fou com l'arribada a port després d'una travessia per mars braves. I la meva felicitat en aquest punt roman sense interrupció fins al dia d'avui.

Tampoc no em fou cap entrebanc l'acceptació d'aquells articles de fe que no es troben en el Credo anglicà. En alguns, ja hi creia; però cap dels altres no fou una prova per a mi. Els vaig professar suavíssimament en el temps de la meva admissió, i els crec ara amb la mateixa suavitat. Em guardaré bé prou de negar que cada un dels articles del Credo cristià –tal com l'accepten els catòlics i tal com l'accepten els protestants– està encerclat de dificultats intel·lectuals. És un simple fet que jo, per a mi mateix, no puc respondre a aquestes dificultats. Moltes persones són particularment sensibles a les dificultats religioses. Hi sóc tan sensible com qualsevol altre; però mai no he pogut veure la connexió entre el fet de copsar aquestes dificultats, amb tota l'agudesesa que vulgueu, multiplicant-les en la mesura que sigui, i, d'altra banda, el dubte de les doctrines a què corresponen. Deu mil dificultats no fan un dubte, tal com entenc la qüestió. La dificultat i el dubte són incommensurables. Hi poden haver dificultats, naturalment, en la demostració prèvia; però estic parlant de dificultats intrínseques a les mateixes doctrines o a les relacions de les doctrines entre elles. Una persona pot sentir la

molèstia de no resoldre un problema matemàtic –del qual hom li ha donat, o no li ha donat, la solució–, sense dubtar en absolut que admet solució, o que certa solució concreta és la veritable. De tots els punts de la fe, l'existència de Déu, tal com la capeixo, és el més envoltat de dificultats; tanmateix, arrela en el nostre esperit amb la màxima força.

Diuen que la doctrina de la transsubstanciació és difícil de creure; jo no hi vaig creure fins que vaig ser catòlic. No vaig tenir cap problema per a fer-ho, en tant que creia que l'Església Catòlica Romana és l'oracle de Déu i que ella havia declarat que aquesta doctrina forma part de la revelació original. Concedeixo que és difícil d'imaginar-la; però, per què és difícil de creure-hi?

Crec tot el conjunt del dogma revelat, tal com fou ensenyat pels apòstols, tal com els apòstols l'encomanaren a l'Església i tal com l'Església me'l declara a mi. L'accepto tal com és interpretat infal·liblement per l'autoritat a la qual fou així encomanat, i (implícitament) tal com serà interpretat ulteriorment, de manera semblant, per aquesta mateixa autoritat fins a la fi dels temps. Em sotmeto, a més, a les tradicions de l'Església universalment acceptades, en les quals reposa la matèria d'aquelles noves definicions dogmàtiques que pronuncia de tant en tant, i que en tot temps són el revestiment i la il·lustració del dogma catòlic ja definit. I em sotmeto a totes aquelles altres decisions de la Santa Seu, teològiques o no, a través dels òrgans que ella mateixa ha nomenat, les quals –prescindint de la qüestió de llur infal·libilitat– en el nivell inferior m'arriben amb un dret a ésser acceptades i obeïdes. També tinc present que, de manera gradual i en el curs de les èpoques, la investigació catòlica ha assumit certes formes precises i s'ha emmotllat en un caràcter científic, amb un mètode i una terminologia pròpia, sota la conducció espiritual de personalitats eminents, com sant Atanasi, sant Agustí i sant Tomàs; i no tinc la mínima temptació d'esmicolar l'immens llegat de pensament que així se'ns ha encomanat per a aquests temps posteriors.

RESPONSORI

Ef 3, 7.10; Jo 16, 13

R. Jo, sense mereixe-ho, estic al servei d'aquest Evangeli per un do de la gràcia de Déu, per obra del poder que ell m'ha donat. * Així ha volgut que coneguim, pel que veuen en l'Església, que en són de variats els recursos de la saviesa de Déu.

V. Quan vingui l'Esperit de la Veritat, us guiarà cap el coneixement de la veritat sencera. * Així ho volgut.

Oració

Oh Déu, que vareu atorgar al beat Joan Enric, prevere, la gràcia de seguir la vostra amable llum i trobar la pau en la vostra Església; concediu-nos, per la seva intercessió i el seu exemple, que passem de les ombres i les imatges a la plenitud de la vostra veritat. Per nostre Senyor Jesucrist.